

Εθιμναικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' όμως, ή ζωή άνοιγόταν μπροστά σου γεμάτη φώς, γεμάτη ελπίδες και ύποσχέσεις.

Γιατί νά πεθάνης, Λέαδρε;

Σέ σκότωσε ή ύπερφηάνεια σου..

Και σύ μόν, παιδάκι μου, έφυγες άπ' τόν κόσμο αυτό. 'Ηούχασες, λυτρώθηκες για πάντα... 'Εγώ... 'Εγώ; Θεέ μου, τί θά γίνει; 'Εγώ τό θάνατο στην καρδιά κι' όμως νά που ζω!

Θά βασανιστώ πολύ άκόμα ασφαλώς. Ποιός ξέρει τί μου επιφύλασσει ο Θεός;... Δέν θά παραπονεθώ όμως... Δέν θά γογγύσω..

Είμαι άξιος και τής πιό σκληρής τιμωρίας.

Θέλω νά εξιλεωθώ...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

'Ο Θεός μου επιφύλασσε τή μεγαλύτερη τιμωρία, τή μεγαλύτερη συμφορά, που μπορεί νά χτυπήσει έναν άνθρωπο.

Θρηνώ άπαρηγόρητα.

Δέν θέλω νά ζήσω..

Τα δάκρυά μου τρέχουν ποτάμι και καίνε τά μάγουλά μου. Δέν ξέρω πεία ούτε που θριασκωμα, ούτε τί λέω. 'Ερχονται στυμιές, που νοιμίζω πως δνειρεύομαι.

Θεέ μου, γιατί νά μ'ην εινε δνειρο!

Γιατί νά μ'ην εινε ένας κακός περαστικός επιφύλατης;

Μά όχι. Ειν' αλήθεια. 'Η καρδιά μου έγινε κομμάτια. 'Ο λατρετός μου Λεάνδρος δέν ζή πεία!.. 'Ο Λεάνδρος πέθανε!... 'Ο Λεάνδρος σκότωθηκε!... Τό γράφω αυτό και δέν μπορώ νά τό πιστέψω, δέν χωράει στό κεφάλι μου...

'Υπάρχουν θάνατοι τόσο άπρόοπτοι, τόσο ξαφνικοί, τόσο άδικοι, που δέν χωρούν στό κεφάλι του ανθρώπου, που δέν μπορούμε νά τους συνηθίσουμε και νά τους παραδεχτούμε, σαν κάτι θετικό και τελειωμένο.

'Ο Λεάνδρος δέν ζή πεία!

'Αλλά πως εινε δυνατόν αυτό, Θεέ μου! Πώς άφησε νά γίνει μία τέτοια άδικία; Πώς δέν άπέτρεψε μία τέτοια συμφορά; Πώς δέν μπόρεσα νά μαντέψω τό κακό που θά γινότανε! Πώς δέν μπόρεσα νά τό προλάβω!...

'Ημιον λυπημένη.

'Ημιον γεμάτη φόβους και άησυχίες.

Μά ποτέ δέν φανταζόμουν τί πρόκειται νά συμβή.

Είχα πάρει τήν άπόφασι νά πάω και νά ζητήσω τό Λεάνδρο σπίτι του. 'Ηθελα νά τόν δω και νά εξηγηθώ μαζί του...

'Όταν βγήκα από τό σπίτι μας ήταν περασμένες ή έντεκα. Τούδιντα νιά τό σπίτι του 'Αρτέμιη, βαδίζοντας άόγα. 'Ηξερα ότι ο Λεάνδρος δέν θά ήταν εκεί. Θά έβλεπα διως τήν κυρά Μάρθα, θά μιλούσα μαζί της και θά τόν περιμένα νά γυρίση. 'Εγνώριζα πως γύριζε πρώτος αυτός στό σπίτι, πριν άπ' τόν πατέρα του.

'Ημιον ήσυχη. 'Ελπίζα. 'Η καρδιά μου ήταν ζεστή κι' ανάσπαση...

Λένε πως ή συμφορά μας άγγίζει με τά φτερά της. Πως όταν πρόκειται νά μας συμβή κάποιο κακό. Έρχονται και φωνάζουν στην καρδιά μας τά μαύρα κι' άταίρια προαισθήματα, διωκτα με νεκροπούλια..

'Ισως νά εινε αλήθεια Ζούμε κυκλωμένοι από τόσα μυστήρια!... 'Όσο, τόσο, ή αλήθεια εινε πως τό πρωινό

αυτό ήμιον έντελώς ήσυχη. 'Η καρδιά μου είχε άλαφρώσει στη σάεψι τής συναντήσεώς μου με τό Λεάνδρο. Δέν είχα κακά προαισθήματα. Τίποτε, άπολύτως τίποτε, κανένα κακό προήμνημα δέν ήρθε νά μ' άνησυχήση. 'Αξάφνα, φτάνοντας μπρός στό σπίτι του 'Αρτέμιη, πάγωσα όλόκληρη. Τό βλέμμα μου έπεσε στην είσοδο του σπιτιού. Και είδα εκεί τά μεγάλα μαύρα πένθημα ριντά, είδα δυο νεκρώσιμα κολλημένα δεξιά κι' άριστερά στην πόρτα.

'Εκοκκάλωσα. 'Εστάθηκα, μη μπορώντας νά προχωρήσω κι' έστηρίχθηκα στον τοίχο. Κι' αυτό τό μυαλό μου σταμάτησε. Μιά τρομερή λέξι χοροπηδούσε μέσα στό κεφάλι μου, όπως χοροπηδούσε ένα κρύο έρπετό, μέσα σ' ένα άδειο, παλιό, σκεβρό σурτάρι: «'Ο θάνατος!... 'Ο θάνατος!... 'Ο θάνατος!...»

'Ο θάνατος.. Μά ποιός είχε πεθάνη; Πότε;... Πώς;... Για ποιόν είχαν κρεμάσει τό φοβερά εκείνα πένθη, που τρομάζουν τόσο τήν καρδιά;

'Ετρεμα ασάλευτη στη θέσι μου. Κι' όμως τό μυαλό μου δέν πήγαινε στό Λεάνδρο. 'Όχι, όχι, ποτέ..

Σιγά-σιγά ή σκέψις μου άρχισε νά ξεμουδιάζει, νά συνέρχεται, νά λειτουργή. «Μήπως πέθανε ξαφνικά ο 'Αρτέμιη;» άσέφθηκα. 'Ηταν δυνατόν; 'Η κυρά Μάρθα τότε; Καμιά άσέφγενής έγκαταστημένη έκτάκτως στό σπίτι, χωρίς νά τό ξέρω;...

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, προχώρησα μερικά βήματα, με τό βλέμμα καρφωμένο πάνω σ' ένα από τά νεκρώσιμα, που ήσαν κολλημένα στην είσοδο του σπιτιού. Και τότε... τότε διέκρινα καλύτερα, είδα, ξεχώρισα.. ξεχώρισα ένα όνομα:

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

'Ω, άλλοιμονο!... Μου εινε αδύνατον νά περιγράψω εδώ τί αισθάνθηκα εκείνη τή στιγμή. Οί μεγάλοι πόνοι, οί βαφειοί σπαργαμοί δέν περιγράφονται. Τά λόγια εινε φοχά για τίς περιστασεις αυτές. Μονάχα ή καρδιά θά μπορούσε νά περιγράψη, με τό ίδιο της τό αίμα τις τά τραγωδίες αυτές, που ή συμφορά πέφτει άπάνω μας σαν κεραυτός.

Τό φώς μου έσθησε άπότομα.

'Η γή σάλεψε κάτω από τά πόδια μου.

'Η καρδιά μου κομματιάστηκε και κατέρρευσε, όπως σαριάζεται κάτω ένα οικοδόμημα πουχάσες ξαφνικά τά θεμέλια του.

Σαριάστηκε κάτω άναίσθητη!...

Τί έγινε κατόπιν δέν ξέρω.

'Αργησα πάντως πολύ νά συνέλθω. Κι' όταν συνέλθω, βρισκόμουν στό δωμάτιο, που είχα πριν φύγω από τό σπίτι του 'Αρτέμιη. Πλάι μου καθόταν ή κυρά Μάρθα κι' έκλαιγε.

Θέλησα νά μιλήσω, νά ρωτήσω, νά μάθω.. Μά ξαναλιποθύμησα.

Κράτησε πολλή ώρα ή λιποθυμία μου.

Στό μεταξύ, τό κακό που συνέβη είχε γνωσθή, οί δικοί μου θριασκόντουσαν στό σπίτι του 'Αρτέμιη και δέν ήξεραν για ποιόν νά κλάψουν. Για τό νεκρό του Λεάνδρου ή για μένα;

Ξανασυνήλθα κοντά τό θρόνο.

Στό κρεβάτι μου πλάι θριάσκταν ο 'Αρτέμιη.

Τό αντίκρισμά του, μου προκάλεσε φρέκι.

Γιατί;

Κατά τήν αντίληψι μου, αυτός ήταν ή αίτια κάθε συμφορές. Αυτός σντρυψε τήν καρδιά μου. Αυτός σκότωσε τό Λεάνδρο!...

Τοιμαζόμουν νά ξανακλείσω τά μάτια μου. Νά γυρίσω τό πρόσωπό μου στον τοίχο.

Μά ξαφνικά τό θαλό βλέμμα μου έπεσε στό πρόσωπό του και πρόσεξε ότι είχε γίνει άγνωριστός. 'Ηταν φοικτά άλλαγμένος, άφάνταστα καταβεθλημένος... (Ακολουθεί)

